

Hegy Kornélia - Elszámolás önmagammal (novella)

Negyvenöt év. Van, akinek sok, van, akinek kevés. Megannyi gond és összetört álom látszik már az arcomon. A szélfutta hajammal, külső szemmel úgy nézhetek ki, akár egy tékozló nő egy festményen. Megtapasztaltam milyen a szerelem és mennyire fáj egy csalódás. Lelkem mélyén már korábban is feladtam volna. De ennek most érkezett el az ideje. Megszületett az elhatározás. Végre. Küzdeni? Felesleges. Hiszen odafönt, az égiek már eldöntötték. Eddig volt megírva és nem tovább. Vajon olvassa majd valaki azt a fránya levelet, amit egy fiókban „ottfelejtettem”? És mit fog gondolni? Várjunk csak, mit számít már? A szívem olyan nehéz, mint a tóba ejtett kövek. Hiába mossa őket a víz. Kívül megváltoznak, de a belső keménység, az elhatározás megmarad. Akárcsak bennem.

A doktornak igaza volt. Mindenre kell időt hagyni. Az majd begyógyítja a sebeket. Megbékélni a tudattal, hogy bevégeztetett. És bölcs dolog volt a hallgatás is. Felmondani a munkahelyen egy nagyon közhelyes szöveggel, mint: „nincs előrelépési lehetőség”. Elhitték. A szüleimnek azt mondani, hogy szeretném a magam útját járni. És amúgy is elég gyerekes dolog folyton minden kis apróságért hozzájuk rohanni. Így nem látják a leépülésemet. A szívük szakadna meg.

És ő? Akire olyan nagyon sokáig vártam. Mire mindent megtud, már késő lesz. Meg amúgy sem tehetne semmit sem. A szerelme sem lenne elég, hogy megmentsen. A bánatát jobb, ha nem is látom. Mit mondhatnék neki? Mivel vigasztalhatnám? Hogy nekem ennyi volt megírva. Ócska szöveg. Próbálna megmenteni. De saját magamtól, a bennem növekvő, elemésztő gonosztól még ő sem tud. Szeret. S ha meghalok, még egy ideig biztosan nem felejt el.

Nem lesz olyan nehéz, mint most érzem vagy tűnik. Ez csak víz. Egy hatalmas víztömeg. Nyaldosó hullámok, ezernyi élőlény. Még csak hozzájuk sem fogok tartozni. Mert halott leszek. Beteg testemből kiszabadítom a lelkemet. Az elején hideg lesz biztosan és fájni fogok. Megfagy a vér az ereimben. A lüktetés a testemben, szívemben. Aztán alábbhagy és kezdek egyé válni a tóval. Vajon kell nyugtató? Kell valami, ami nem engedi, hogy gondolkozzam? Nehogy meggondoljam magam. Ha belegondolok, mennyi szánó pillantástól kímélem meg magamat. Csak látnák, ahogyan napról napra elsorvadok. Akár egy rossz horrorfilmben. Árnyéka lennék egykori önmagamnak. Hasonlítgatnának, hogy milyen üde és vidám voltam. Most pedig mennyire... halottias.

Ez nem gyengeség.

Ez bátorság!